

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNÄVÄNNEN

N:o 46.
12 Nov.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN. Uppsala.

20 årg.
1903.

"Se, jag står vid dörren och klappar."

Upp. 3: 14—22.

Se, jag står vid dörren och klappar; om någon hör min röst och upplåter dörren, skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig."

Det ligger ett djupt allvar i våra textord. De äro talade af vår förhärligade frälsare själf och riktade till sådana, som bära kristet namn, men som sakna kristligt lif.

Hvad innebär det att äga kristligt lif? Allra först är lifvet någonting inre, ett hjärteförhållande till Kristus, som yttrar sig i en innerlig kärlek till honom och till alla dem, för hvilka han gifvit sitt lif till försoning.

Våra textord äro närmast ställda till församlingen i Laodicea i mindre Asien. I den församlingen hade förr en gång funnits ett varmt, kristligt lif. Men nu hade detta lif flytt. Man nöjde sig nu med att ha en begåfvad predikant, som var förtjust i sig själf och sina gåfvor, som var nöjd med sitt nit och sin renlärighet. Och församlingens medlemmar gjorde alldeles som föreståndaren. De älskade sig själfva och sitt eget, sina penningar och jordagods, sina gårdar och sina affärer, som voro deras A och O. Men om sön-

dagarna logo de mot predikanten och mot sig själfva och tyckte sig vara förträffliga kristna. De behöllo skenet af gudsfruktan, de tyckte sig vara rika, hafva nog och behöfva intet. Men inför Guds ögon voro de eländiga, jämmerliga, utfattiga, blinda och nakna.

Tänk, om nu Herren skulle se äfven oss i detta ömkliga tillstånd! Tänk, om vi skulle vara sådana, som älska allting annat, men icke Herren och frälsaren! Och tänk om vi älskade oss själfva och våra gudaktighetsöfningar allra mest — älskade bara det yttre skenet af kristendom, formerna, gudstjänstens sång, prål och grannlåt, men hjärtat vore kallt och stängdt för frälsaren! Må Herren hjälpa oss till besinning och själspröfning! Otaliga ligga fångna i själfbedrägeri och andlig död. Här hjälper ingenting annat än en ny födelse.

Den barmhärtige frälsaren vill icke heller lämna oss i denna vår uselhet, vår fattigdom och vårt mörker. Han vill ej lämna oss i ro med våra falska inbillningar, och därför står han utanför hjärtats dörr och klappar. Kanske minns du en tid, då du så innerligt och fromt hvarje morgon och hvarje kväll knäppte dina händer och bad din bön. Du minns, huru det då var din högsta lycka att såsom ett litet lamm få hvila i den gode herdens sköte. Då var din hjärtedörr öppen för frälsaren, hans kärlek gjorde dig

rik och du älskade honom så varmt. Men säg, huru är det nu?

Har du slutat bedja din bön, och har du börjat i hemlighet älska synden? Tistel och törne håller dörren stängd för frälsaren. Men ser du, han har icke upphört att älska dig. Därför står han därutanför ditt hjärtas dörr och klappar. Hvad vill han? Att du åter skall bli ett fromt och älskande barn, att du skall öppna för honom. Då låter han dig ånyo smaka sin ljuflighet, sin kärleks rikedom. Du skall blifva ett älskande litet Guds barn, som själf är lycklig och längtar efter att göra andra glada och lyckliga.

Men det gäller en ansträngning. Det gäller att bryta med syndavanorna och med egenrättfärdigheten och med allt sken. Det gäller att öfvervinna allt motstånd och få upp hjärtedörren. Men den som öfvervinner allt hindrande, allt det som drager nedåt, honom skall frälsaren upphöja så högt, att han skall få sitta med honom på Guds tron.

När frälsaren talar sådana allvarsord, då pläga människorna tänka på alla andra utom på sig själfva. De tänka på sina grannar, de tänka på människorna i andra församlingar, men de tänka icke på sig själfva. Därför sluta våra textord så: »Den som har öra, han höre, hvad Anden säger församlingarna». Hör *du*? Må Herren öppna våra öron!

J. B. G.

Från söndagsskolan.

Det var på vägen hem från söndagsskolan. Lärarinnan gick i sällskap med några af sina små skolbarn, bland hvilka fanns en liten kvick gosse på åtta år.

»Hvad skall du bli, när du blir stor, Karl?» frågade hon honom.

»Gissa.»

»Präst?»

»Nej då.»

»Doktor kanske?»

»Nej, inte det heller. Jag skall bli missionär. Pappa vill så gärna, att en af oss barn skall bli missionär, och det måste nog bli jag det, ser fröken.»

»Har du då så stor lust att bli missionär?»

“Ja, det skall bli så roligt att komma ut till hedningarne och se deras hus och huru de ha det. Och så skall jag klä mig alldeles som en indian och komma hem om ett par år och visa mig. Åh, så roligt det skall bli!”

“Som en indian? Tänker du resa till indianerna? Jag trodde, att du ville resa till Afrika?”

“Ja, kanske jag borde resa dit“, svarade han nu allvarsamt.

“Men hör du, min gosse, om det bara är för ro skull och af nyfikenhet du vill bli missionär, då är det nog bäst, att du blir hemma.“

Han såg förvånad på lärarinnan. “Nog förstår väl fröken, att det inte är bara för det. Nej, det är mest för att jag vill berättas för de små hednabarnen om Jesus, som tycker så mycket om dem alla.“

“Ja, om det är så, då vill kanske Gud

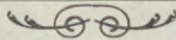
låta dig få resa, när du blir stor. Men vet du — det är farligt att vara missionär; tänk om de döda dig och äta upp dig!”

Han blef mycket allvarsam. “Åh nej, missionär Nielsen sade, att det är inte så farligt nu som förr att vara missionär. Jag talade med honom om den saken, när han var här sist. De äro inte så kvicka att döda missionärerna nu, sade han.“

“Ja — men — det kunde ju hända ändå; man hör dock ibland, att de svarta döda europeerna.“

“Ja — det kunde ju hända, men om så vore, så fick jag ju bara så mycket förr komma hem till Jesus i himmeln. Ja, jag vill ändå bli missionär“, sade han bestämdt, och ansiktet lyste af glädje.

“Ja, blif du missionär, min gosse — Gud välsigne dig!”

Vallflickan.

Med teckning.

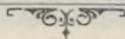
*Mina får, mina lamm,
genom ängarna fram
ha' ni följt mig så troget och snällt.
Nu det skymmer till natt,
och vi vandra så glädt
hem till byn öfver blommande fält!*

*Mina får, mina lamm!
Genom ängen går fram
liten bäck mellan blomster och strå.
Drick ur bäcken så klar,
nog för alla den har,
ingen enda må törstande gå!*

*Jag är själf litet lamm,
som min herde för fram
emot hemmet i himmelens land.
Ingen fara mig når,
trygg med honom jag går,
sorg och lycka jag får ur hans hand.*

*Hvad min herde är god!
Han ger sviktande mod,
Han ger kraft, han ger hälsa och lif.
Blif hans lamm du också,
O, hur säll du blir då!
Ja, ditt hjärta åt frälsaren gif!*

Ella.

BARNAVÄNNEN.

"Se, jag står vid dörren och klappar!"

BARNAVÄNNEN.

VALLFLICKAN.

På blomsteräng.

Bland ängens tusende blommor små,
som le och buga för vinden
och som i våren så väna stå
med vårens färger på kinden,
det finnes ingen så fager blom
som mina egna — min rikedom
min blomsterskatt, mina kära.

Likt vårens vindar de flyga kring
i blomstersyskonens skara.
På hela jorden finns ingenting,
som väl kan vackrare vara.
Så klara ögon, så himmelsblå,
så friska kinder med rosor på
har ingen blomma på jorden.

Ja, le och fröjdas min unga vår
så länge ängarna blomma.
Gud fader vet, om där komma år,
då alla ängar stå tomma.
Men mammas flicka och mammas dräng
få gärna leka på blomsteräng
allt medan barndomen varar.

E. S.

Prins Friedos äfventyr.

Alla sina prydnader hade han gifvit bort, hans sammetsblus var smutsig och fläckig, hans ljusa lockar orediga, och till och med på hans lilla älskliga ansikte syntes här och där en smutsfläck. Ty han hade sotat sig på den svarta spiseln och de gamla, skräpiga kokkärnen.

"Jag kan stanna i skogen", tänkte Friedo, "där möter jag ingen, och mossan är så mjuk."

Ja, marken var mjuk och sval, och luften i skogen doftade så härligt. Sedan den lille prinsen gått en stund, kastade han sig ned på marken för att hvila ut från dagens alla ansträngningar, och han kände sig snart vederkvickt och väl till mods. Men så var det också obeskrifligt skönt. Ofvanför hans huvud lekte solstrålarna i trädens toppar och rundt omkring honom växte så vackra blommor, att han ännu aldrig sett något dylikt. Fåglarna sjöngo, och midt framför honom sprang en liten munter ekorre upp och ned för en trädstam.

Prins Friedo kände sig obeskrifligt lycklig.

"Så skönt är det aldrig där hemma", jublade han.

"Men så får jag heller aldrig, aldrig vara ensam där, och de små fåglarna äro rädda för farmor och magister Filippus."

Och medan han låg där och sträckte ut sig på den mjuka mossan och betraktade fåglarna och det fladdrande solljuset, slötos plötsligt hans ögon, och han somnade tungt. —

När han vaknade, lekte inga solstrålar längre i trädkronorna, men bakom de smärta stammarna syntes aftonsolen lik en stor, purpurrod boll. Hvad som dock mest ådrog sig hans uppmärksamhet, var åsynen af en liten gosse, som stod alldeles framför honom och betraktade honom med stora, förundrade ögon.

I den ena handen höll han en ståltråd och den andra hade han på ryggen.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Friedo reste sig upp. "Hvad har du där?" frågade han.

Gossen svarade icke utan bemödade sig att gömma ståltråden. Därvid kom emellertid den andra handen till synes, och se — i den höll gossen en vacker, guldglänsande fågel. Det var en fasan. Denna del af skogen var nämligen ett särskildt område för guld- och silverfasaner, som ägaren sorgfälligt lät vårda för att på hösten få jaga dem.

Nu visste också prins Friedo, hvad som försiggick midt för hans ögon. Ty han hade där hemma ofta nog varit med, när skogvaktaren ertappat tjufskyttar eller fågelfångare i skogen, och därför sade han nu med sträng röst:

"Hur vågade du fånga en guldfasan? Det är ju stöld och du är en tjuf."

Vid detta oväntade tilltal vardt den lille fågelfångaren så förskräckt, att han icke en gång förmådde ta till fötter.

"De voro så hungriga därhemma, mor och Susie", stammade han. "Vi hade ingen mat och inga penningar, och då tänkte jag sälja den där." — Han pekade på guldfasanen.

Friedos medlidande var genast åter väckt. Tydligen var den lille missdådaren lika fattig som Jakob och Henrik, och nu ägde han ingenting mer, som han kunde gifva bort. Sålunda fortfor han med sin mest allvarsamma röst:

"Men det är synd att stjäla, vet du inte det? Hvarför arbetar du inte och förtjänar något åt din mor?"

"Ingen vill ha mig, bara för att far sitter i fängelse. Han har skjutit en råbock", ljöd det klagande svaret.

Friedo var mycket bestört. Där hemma hade han hört så mycket talas om tjufskyttar, att han föreställt sig dessa såsom ett väldigt röfvarband i skogen.

"Hvem är ägare till den här skogen?" frågade han.

"Herr grefven", svarade gossen, hvilkens eländiga utseende allt mera rörde Friedos hjärta.

(Forts.)

Bibelläsning

eller hvad står det i texten för nästa söndag?

Veckan 16—22 Nov. 1903.

M. 16. Upp. 21: 1—7. *Nya himlar och en ny jord.*

T. 17. Upp. 21: 1. *Johannes skådar den nya himlen och jorden.*

O. 18. Upp. 21: 2. *Han ser det nya Jerusalem.*

T. 19. Upp. 21: 3. *De saligas umgänge med Gud i fullkomlighetens värld.*

F. 20. Upp. 21: 4. *Där är frihet från sorg och lidande.*

L. 21. Upp. 21: 5—6. *Sällheten på den nya jorden.*

S. 22. Upp. 21: 7. *De saligas upphöjelse.*

Söndagsskoltext för den 22 Nov.

Upp. 21: 1—7.

Tänkespråk: Upp. 22: 17.

Till lärare och föräldrar!

Årets skönaste högtid närmar sig för att gästa Sveriges många tusende hem. Den minnesrika högtiden kommer och vill bringa fröjd och frid till alla, men särskildt vill den göra glädjen stor för våra barn. Och vi äldre göra ju allt för att välkomna den kära julen. Vi feja våra hem och pryda dem det bästa vi förmå med julljus och julgran för att göra denna julens stämning rik och för att hålla den kvar så länge vi kunna det. Ett litet tillskott i barnens och de ungas julglädje och en liten länk i lärare- och föräldraomsorgernas kedja, som söker hålla kvar julen till påska, vill Barnvännens julnummer vara — barnens egen jultidning

KRING GRANEN OCH BRASAN,

som till julen 1903 utkommer med sin femtonde årgång. Vi tro fullt och fast, att hvarje barn och hvarje hem, som förr en gång fått mottaga denna julgåfva, med verklig glädje hälsar den välkommen åter. Med hänsyn till tidskriftens kristliga innehåll och fina konstnärliga och typografiska utstyrelse tro vi ock, att föräldrar, lärare och lärarinnor skola med förtroende kunna mottaga den och räcka den åt barnen.

Kring Granen och Brasan 1903 innehåller:

1. Hem till julen. Stor ny titelplansch. Akvarell af fru Jenny Nyström-Stoopendaal.
2. Vårt Jesusbarn. Julbeträktelse af J. B. Gauffin. Att läsas på julafton, medan granen är tänd.
3. Huru Emmy kom med på barukolonien. Berättelse af Anna H—m med helsidsakvarell af fru Jenny Nyström-Stoopendaal.
4. Ankgården. Berättelse för Kring Granen och Brasan af Cornelia Levetzow med fem illustrationer af fru Jenny Nyström-Stoopendaal.
5. Regn och solsken. Helsidsakvarell af fru Gerda Tirén. Text af Einar Gauffin.
6. I vinterdag. Helsidsakvarell af fru Gerda Tirén. Text af Elin Thorsell.
7. Från natt till morgon. 7 trefärgsillustrationer af Anne Ch. Sjöberg med text af densamma.
8. Hemåt till jul. Till titelplanschen af J. B. Gauffin.
9. I juleskrud. Poem af Aster med musik af E. Gauffin.
10. Herdarnes tillbedjan af M. Pippery. Text af Fr. Engelke.
11. Bref från Farbror Barnvänn med vignett.
12. Kisses julafton. Helsidsakvarell af fru Jenny Nyström-Stoopendaal. Text af Anna H—m.

Kring Granen och Brasan

innehåller 6 stora helsidsakvareller och en helsidsillustration jämte en hel mängd andra fina illustrationer.

Kring Granen och Brasan tryckes å fint illustrationspapper i större format än föregående år, 16 stora foliosidor.

 Priset är 25 öre ex.

Till lärare och lärarinnor, prenumerantsamlare och herrar Bokhandlare sändes den fraktfritt för 15 öre ex. netto,

då rekvisition insändes af minst 10 ex. på en adress direkt till Redaktionen af Barnvännen, Uppsala. Det enklaste och bästa sättet är att genom postanvisning rekvirera tidningen. Följer ej betalning med rekvisitionen, uttages den genom järnvägsfretkraf eller postförskott.

 En jultidning för 10 öre.

Några öfverblifna ex. af Kring Granen och Brasan för 1901 och 1902 kunna rekquireras för 10 öre ex.

Rekvirera fortast möjligt och uppgif tydlig adress!

Uppsala i November 1903.

Redaktionen af Barnvännen.

Uppsala 1903, K. W. Appelbergs Boktryckeri.